

LBRIS

We know
books.

Tabea Bach

INSULA
CAMELIILOR

CUPRINS

1. Moștenirea.....	9
2. Călătoria.....	23
3. Insula Cameliiilor.....	45
4. Investitorul.....	63
5. O chestiune de încredere.....	78
6. Vraja insulei.....	92
7. Adevărul.....	107
8. Furtuna.....	118
9. Împăcarea.....	133
10. Întâlnirea.....	142
11. Exodul.....	161
12. Testamentul lui Lucie.....	178
13. Manifestația.....	197
14. Englezul.....	207
15. Întoarcerea.....	223
16. Reîntâlnirea.....	234
Epilog. <i>Sylviana</i>	243
Mulțumiri.....	250

Ofertă completă
BIBLIOTECA RAO

Ficțiune pentru adulți

CLASICI CONTEMPORANI

Miguel Delibes	<i>Ereticul</i>
William Faulkner	<i>Hoțomanii • Iscoadă în țărăniă • O parabolă •</i> <i>Recviem pentru o călugăriță</i>
Gabriel García Márquez	<i>N-am venit să fim un discurs</i>
Witold Gombrowicz	<i>Jurnal – vol. I • Jurnal – vol. II</i>
Hermann Hesse	<i>Cele mai frumoase povestiri vol. 1 – Colecția Nobel • Cele mai frumoase povestiri vol. 2 – Colecția Nobel</i>
James Joyce	<i>Stephen eroul</i>
André Malraux	<i>Carnet din URSS 1934</i>
Thomas Mann	<i>Casa Buddenbrook vol. 1 – Colecția Nobel • Casa Buddenbrook vol. 2 – Colecția Nobel</i>
William Saroyan	<i>Aventurile lui Wesley Jackson • Nebunie în familie</i>
John Steinbeck	<i>Călătoria cu Charley</i>
Stefan Zweig	<i>Amoc. Obsedatul</i>

AUTORI CLASICI

Johann Wolfgang Goethe	<i>Poezii. Vol. 1</i>
------------------------	-----------------------

LITERATURĂ CONTEMPORANĂ

Angela Becerra	<i>Ella</i>
Adrienne Celt	<i>Chemarea focului</i>
Carlos Franz	<i>Deșertul</i>
Jack Fernley	<i>America uber alles</i>
Carlos Franz	<i>Locul în care a fost paradisul</i>
DeSales Harrison	<i>Adâncuri sălbatice</i>
Nathan Hill	<i>Nix</i>
Howard Jacobson	<i>Chestiunea Finkler • J</i>
Sarah Lark	<i>O speranță la capătul lumii • În țara norului alb • Cântecul maorilor • Aurul maorilor • În umbra arborelui Kauri</i>
Siegfried Lenz	<i>Un moment de reculegere</i>
Colum McCann	<i>Goana nebună a lumii</i>
Patrick Modiano	<i>Dora Bruder • Un pedăgri</i>
Rosa Montero	<i>Nebuni din iubire • Cei iubiți nu mor niciodată</i>
Tea Obrecht	<i>Soția țigruului</i>
Sara Stridsberg	<i>Forța iubirii</i>

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Anghel Andreescu	<i>Acțiunile separatiste</i>
Anghel Andreescu, Dan Andreescu, Dan Bardaș	<i>Efectul migrației asupra securității României și a Europei</i>

1. MOȘTENIREA

Strălucirile de foc ale cerului se reflectau în caroseria mașinilor blocate în traficul de pe autostradă. Așezată într-un taxi, Sylvia nu se putea bucura deloc de spectacolul aceluia caleidoscop de nuanțe de galben-portocaliu care colora norii. S-a uitat la ceas pentru a suta oară, fiind perfect conștientă că minutele se scurgeau: era imposibil să poată ajunge acasă la timp.

A oftat. Era *acea* vineri despre care soțul ei, Holger, vorbea încontinuu de câteva zile. Ziua importantului eveniment de pe malul lacului Starnberg la care nu ar fi trebuit să întârzie pentru nimic în lume. Sylvia luase un zbor care pleca mai devreme, scăpase rapid de clientul cu care se întâlnise și mersese în grabă la aeroport, numai că, odată îmbarcată, trebuise să aștepte, alături de ceilalți pasageri, mai bine de o oră cu centurile puse. Comandantul îi informase la intervale regulate că așteptau autorizarea pentru decolare. Și acum se blocase pe drumul care ducea în centrul Münchenului.

S-a auzit o sirenă, apoi încă una și încă una. Coloana dublă de mașini s-a deschis cu greu pentru a face loc celor două mașini de poliție și ambulanței.

– Ce ziceți, vă puteți ține după ele? a întrebat Sylvia. Taximetristul a tras brusc de volan și a apăsat accelerația atât de tare, că a lipit-o de bancheta din spate și a pornit după ambulanță de parcă și el ar fi făcut parte din acel convoi. În sfârșit înaintau cu o viteză constantă.

Au depășit locul accidentului pe banda de urgență și, zece minute mai târziu, taxiul s-a oprit pe Königinstraße.

– Mulțumesc mult, mi-ați salvat viața, a spus Sylvia. A plătit cursa și a lăsat un bacșiș gras, apoi a rezervat același taxi pentru ziua următoare la șapte și un sfert dimineața.

– Destinația?

– Tot la aeroport, a răspuns ea zâmbind la expresia perplexă a bărbatului.

Cutia poștală era plină, așa că și-a imaginat că soțul ei nu se întorsese încă, presupunere care a făcut-o să răsuflă ușurată. În lift a aruncat un ochi peste scrisori. Din monotonia gri a plicurilor, ieșea în evidență o carte poștală din Veneția, o imagine cu Ponte dei Sospiri. Sylvia a privit pe verso și a zâmbit.

Draga mea Sylvia, era scris cu o caligrafie veselă, feminină, n-are decât să-ți pară rău că nu ai venit cu mine. O să beau un Aperol spritz în cinstea ta. Pupici, Veronika.

Liftul a scos un mic semnal sonor când a ajuns la etaj. Veronika o lua peste picior, dar pentru ea, care era traducătoare de texte tehnice, nu era nicio dificultate să distribuie ce avea de lucru celorlalte colege când voia să ia o pauză. Motiv pentru care o teroriza pe Sylvia încercând să o implice în ideile ei nebunești: „Hai să mergem la Veneția să ne distrăm, haide! Numai pentru un weekend prelungit!”

Faptul că și ea își putea gestiona programul după bunul plac, așa cum sublinia mereu Veronika, era doar parțial adevărat. În realitate, de doi ani nu mai reușise să-și ia nici măcar o săptămână liberă.

În timp ce deschidea ușa apartamentului, o mansardă superbă care dădea spre Englischer Garten, și-a amintit că, din fericire, o rugase pe Sandra să vină. Crescuseră în aceeași clădire și erau prietene încă de la grădiniță. Sandra era make-up artist și o ajuta cu plăcere să se pregătească pentru petrecerile și recepțiile la care trebuia să participe împreună cu soțul său, un agent imobiliar de succes. Prietena ei avea o copie a cheilor, așa că i-a venit în întâmpinare când a auzit-o intrând.

– În sfârșit ai ajuns! a strigat. Lasă-mă să ghicesc, a întârziat zborul? Biata de tine!

– În plus, era un trafic infernal..., a spus Sylvia oftând, apoi a lăsat servieta în birou, și-a scos paltonul și l-a agățat în cuier și și-a scos pantofii cu toc. În plus, e vineri seara.

– O să-ți prindă bine un masaj, a răspuns Sandra. Am pregătit deja totul. Ce ulei preferi: trandafir sau lime?

Lumina apusului, devenită aproape violacee, intra prin ferestrele enorme din livingul în care Sandra pregătise deja masa de masaj și valijoara ei cu farduri. Peste acoperișurile cartierului Schwabing soarele încă mai strălucea, în timp ce coroanele copacilor aruncau umbre peste Englischer Garten. Din păcate, însă, Sylvia nu-și putea permite să se bucure frumusețea peisajului.

– Din păcate nu am timp pentru un masaj, Sandra. În jumătate de oră trebuie să fiu gata de ieșit pe ușă, i-am promis lui Holger. Mă ajuți?

Douăzeci de minute mai târziu, Sylvia ieșise de sub duș, iar prietena ei o machiase și îi aranjase părul blond-închis într-o coafură elegantă.

– Cu ce te îmbraci? a întrebat-o.

Sylvia s-a apropiat de dulap și l-a privit o vreme. Apoi a scos o rochie albastră de mătase și i-a arătat-o.

– Ce zici de asta?

Sandra a deschis fermoarul și a ajutat-o să se îmbrace.

– O croială foarte rafinată, a comentat, entuziasmată, închizând fermoarul. Dă-mi voie să-ți spun că ai un corp bestial. Și culoarea îți pune în evidență ochii. Rochia asta îți vine ca turnată.

– Ce zici de ăștia, se potrivesc, nu?

Sylvia scosese dintr-un sertar al noptierei o casetă de bijuterii și alesese de acolo doi cercei superbi cu diamante.

– Vai, sunt perfecți! Sunt cei pe care i-ai primit cadou de la Holger la aniversarea de zece ani a căsătoriei voastre, nu-i așa? Ești cea mai norocoasă femeie pe care o cunosc!

Jenată, Sylvia nu a spus nimic, în timp ce Sandra îi punea cerceii. Știa bine că prietena ei, care era despărțită de soțul ei de un an, o invidia. Între ea și Martin – fostul – era în plină desfășurare un ade-vărat război pentru a câștiga vila din Ismaning, în care locuiseră împreună, și pentru fiecare euro din contul lor comun. În timp ce el se bucura de viață plimbându-se prin toată lumea cu noua și foarte tânăra lui iubită, Sandra abia se descurca de la o lună la alta. Lucra pe cont propriu și afacerile nu mergeau foarte bine.

De aceea Sylvia încerca să o cheme cât de des putea, chiar dacă nu avea niciodată prea mult timp de acordat tratamentelor de înfrumusețare. Știa din proprie experiență ce însemna să ai grijă de fiecare bănuț. Bunăstarea de care se bucurau ea și Holger nu le căzuse din cer: ea însăși, în alte vremuri, trecuse prin momente dificile și fusese nevoită să trăiască de pe o zi pe alta, cu spaima că o hotărâre profesională greșită i-ar fi putut distruge viața. Să se trezească fără un venit era ultimul lucru pe care Sylvia și-l dorea. De aceea o ajuta cu plăcere pe prietena ei.

– Și petrecerile astea, a continuat Sandra extaziată. Dumnezeuule, cât te invidiez. Te întâlnești cu toate celebritățile. Și toată lumea îl caută pe soțul tău când vrea să-și cumpere vreo vilă de vis.

De parcă ar fi auzit că era vorba despre el, Holger a intrat în apartament.

– Sylvia, ești gata? a întrebat-o făcându-și nodul la cravată. Arăta foarte bine, ca de obicei, trupul lui sculptat era pus în evidență de un costum negru făcut pe comandă.

– Cred că da, a răspuns ea. Dar... nici măcar nu mă saluți?

Holger s-a privit în oglindă, i-a făcut un semn rapid de salut Sandrei și s-a întors spre soția lui pentru prima dată.

– Iartă-mă, iubire, a spus sărutând-o pe obraz. Ești încântătoare. Putem să mergem?

Cinci minute mai târziu, Sylvia era așezată lângă soțul ei în mașina lor *Porsche Spyder*. Holger a lăsat în urmă orașul și a pornit

pe E533 în direcția Starnberg. Câțiva kilometri mai departe, lângă Bernried, actorul Sebastian Schnell invitase mai multe staruri de cinema și de televiziune la inaugurarea vilei sale de pe malul lacului, pe care o cumpăraseră prin intermediul agenției lui Holger. Pe lângă stăpânul casei, Holger și Sylvia, nimeni altcineva nu știa că acea petrecere era cuprinsă în clauzele contractului de vânzare-cumpărare și că singurul scop al acelei petreceri era acela de a aduce noi clienți agenției imobiliare. Invitații habar n-aveau că cel care plătea pentru acea petrecere era Holger.

– În timpul petrecerii trebuie să găsești cel puțin trei noi clienți, îi spusese Sylvia într-o duminică dimineată la micul dejun, una dintre puținele mese pe care le luau împreună, altfel o să ieși în pierdere. Nu degeaba meseria ei era de consultant de afaceri. O deranja că soțul ei nu ținea cont cum ar fi trebuit de părerea ei profesională, dar poate că era normal așa. Probabil că niciun bărbat nu era dispus să primească de la soția lui sfaturi de natură profesională. În plus, ei hotărâseră astfel încă de la început: niciunul nu avea să se implice în munca celuilalt, decât în cazul unei cereri explicite. Sau „asistențe“, cum definea Holger participarea Sylviei la evenimentele mondene ale clienților lui.

În orele ce au urmat, Sylvia a rămas, zâmbitoare, la brațul soțului ei, salutând persoane pe care până atunci nu le văzuse decât la cinema sau la tv și vorbind cu ele banalități mascate de discuții personale. În acele situații, Holger o voia lângă el dintr-un motiv precis: Sylvia vorbea fluent engleză, franceză și italiană și avea darul înăscut de a face oamenii să se simtă în largul lor, chiar și pe necunoscuți, și reușea să-i implice în discuție chiar și pe cei introvertiți. Știa să facă oaspeții să râdă la momentul potrivit sau, dimpotrivă, atunci când situația o cerea, știa să devină invizibilă. Nu se simțea niciodată stânjenită în fața starurilor de cinema: îi trata pe toți cu aceeași naturalețe cordială și din acest motiv făcea întotdeauna o impresie excelentă.

Nici acea seară nu a făcut excepție și totul s-a desfășurat conform planurilor. Gazda oficială, Sebastian Schnell, se mândrea cu noua sa

vilă care avea și o plajă privată și un debarcader, în timp ce Holger împărțea cărți de vizită pe bandă rulantă, vorbind despre proprietăți spectaculoase în Toscana, în cantonul Ticino, în Cornwall, pe valea Loarei sau în insula Sylt, perle unice, imposibil de găsit pe piață și rezervate numai clienților speciali.

Mai târziu, când soțul ei nu mai avea nevoie de ea și oaspeții rămași stăteau, mulțumiți, în mici grupuri, Sylvia și-a urmat instinctul și a părăsit petrecerea fără să fie văzută. A traversat terasa goală, și-a scos pantofii și a înaintat, desculță, până în capătul micului debarcader. O barcă mică cu rame plutea lin pe suprafața apei, care lovea stâlpii de lemn cu un ușor clipocit. Pe malul opus se puteau vedea luminile din Ambach. Apoi, dintr-odată, de parcă cineva ar fi aprins o lanternă, luna plină a răsărit de după un nor, răspândindu-și lumina argintie deasupra lacului.

Sylvia și-a ținut respirația. Astfel de momente îi dădeau puterea de a înfrunta frenezia muncii și a responsabilităților care aveau constant nevoie de atenția ei. Dar nu se plângea. În timp ce reflexia lunii tremura pe valurile mici ale lacului, a tras adânc aer în piept, cufundându-se în acea senzație. La treizeci și cinci de ani obținuse tot ceea ce-și dorise. Un bărbat extraordinar și o slujbă bine plătită care îi asigura stabilitate financiară.

– Sylvia! Vocea lui Holger a răsunat de pe terasă.

Ea s-a întors, și-a pus pantofii în picioare și s-a grăbit să revină spre vilă. Acolo l-a găsit pe soțul ei angajat într-o discuție aprinsă cu Thomas Waldner, un bun prieten al său, avocat și consultant financiar.

– Iată-mă, a spus ea apropiindu-se.

Văzând-o venind, Holger s-a oprit la jumătatea frazei.

– Unde ai dispărut? a întrebat-o pe un ton aspru.

– Eram pe debarcader și mă bucuram de lună. Nu e...

Dar el nici nu s-a întors să vadă.

– Sylvia! Trebuie neapărat să ne fixăm o întâlnire cât de curând, a intervenit Thomas. Toți trei.

– Cu drag. Cred că ar fi trebuit să o facem mai demult, i-a răspuns ea. Apoi a remarcat mina serioasă a lui Thomas și a adăugat: E vre-o problemă?

– Nu. De ce spui asta? a răspuns imediat Holger prinzând-o de mână. Thomas are totul sub control, ca de obicei. Să mergem. Să dăm o tură și să salutăm pe toată lumea. Apoi a tras-o de mână conducând-o înapoi în vilă.

Sebastian Schnell băuse puțin cam mult și, chiar când se pregăteau să-și ia rămas-bun, a propus ca toată lumea să facă o baie de miezul nopții în lac.

– Goi, ca Adam și Eva, așa cum Dumnezeu, marele regizor al Universului, ne-a făcut.

Lui Holger i-a luat o oră ca să-l facă să renunțe la idee. Era în interesul lui ca Schnell să nu strice seara, așa că s-a oferit să-l conducă în apartamentul lui privat și l-a pus la culcare. Actorul a renunțat, după cum i-a spus de cel puțin două sute de ori lui Holger, numai pentru Sylvia, care era un înger și merita ceva mai mult decât o lipitoare ca el.

Era aproape ora două când Sylvia a pornit Porsche-ul pentru a-l duce înapoi acasă pe soțul ei, care în astfel de ocazii era nevoit să ciocnească paharul cu prea multă lume, așa că nu mai putea conduce la întoarcere, și se făcuse aproape trei când, în sfârșit, s-a putut demachia și scoate agrafele din păr. Și-a pregătit servieta și valiza pentru sfârșitul de săptămână de training la care unul dintre cei mai buni clienți ai ei, managerul unei mari corporații, își obligase colaboratorii să-l urmeze, și a potrivit ceasul la șase și jumătate. Apoi a lăsat capul pe pernă și a adormit instant.

– Știi ce ai moștenit? a întrebat-o Holger două duminici mai târziu, la micul dejun. Lovea ușor coaja unui ou fiert moale cu o grijă pe care Sylvia o găsea aproape enervantă.

– Eu? Îți bați joc de mine?

Holger a presărat puțină sare pe ou și a cufundat în gălbenuș lingurița din sidef. Nu mi-ai povestit niciodată de Lucie Hofstetter.

Sylvia a scăpat ceașca din mână.

– Ce a pățit mătușa Luci?

Holger a ridicat privirea și a ridicat din sprâncene.

– A murit și tu ești singura moștenitoare.

– A murit?

– Așa se pare. Ce naiba, ne știm de o eternitate, suntem căsătoriți de zece ani și încă mai avem secrete... Ce legătură de rudenie era între voi?

– Era sora mai mică a mamei mele.

– Dar la nunta noastră nu a venit, corect? Și, în orice caz, nu mi-ai vorbit niciodată de ea.

Sylvia a tăcut, tulburată. Holger avea dreptate. Nu mai vorbise cu mătușa ei de ani de zile. Era încă o fetiță ultima dată când o văzuse. Avusese loc o mare ceartă în familie și din acel moment nimeni nu-i mai pronunțase numele. Își amintea de o dată, când cineva îndrăznise să-i pronunțe numele și bunicul ei se supăraseră atât de tare că aproape făcuse un infarct.

Mereu se întrebaseră care fusese cauza acelui scandal din familie.

– Hei, mă ascuți?

Sylvia a ridicat privirea și l-a văzut pe Holger care o privea fix și încruntat cu ochii lui închiși la culoare.

– Ehem, scuză-mă, a bălmăjit ea, doar că... nu mă așteptam. De unde ai aflat?

– Dintr-un document primit de la un tribunal francez. Mătușa ta ți-a lăsat o grămadă de dărăpănături, într-un loc uitat de Dumnezeu.

– Dărăpănături?

– O pepinieră. E în condiții mizerabile. Am fost acolo să arunc o privire săptămâna trecută, dacă tot eram în Franța pentru muncă. Sora mamei tale poate că a fost o femeie încântătoare, dar sigur nu se pricepea la afaceri. Sigur nu de la ea ai moștenit talentul tău în

consultanță de afaceri. Era falită și ți-a lăsat și o grămadă de datorii.

Sylvia era năucită. Amândoi călătoreau mult, prin urmare era normal ca cel care rămânea acasă să ridice poșta. De obicei însă, veștile importante și le spuneau imediat.

– Ai fost deja acolo? Și eu de ce aflu abia acum?

– Erăi la Hamburg, practic, nu aveam cum să dau de tine. În plus, după cum ți-am spus, eram deja acolo. M-am gândit că-ți fac o favoare. Scrisoarea părea oficială, am deschis-o cu bună credință. Voiam să te scap de o grijă. Îmi pare rău dacă te-a deranjat.

– Nu m-a deranjat deloc, a spus Sylvia schimbând tonul. A fost foarte frumos din partea ta, Holger. Numai că... era mătușa mea. Chiar dacă nu am mai vorbit de ani de zile, era singura rudă care-mi mai rămăsese după moartea mamei.

– De asta și-au dat seama și cei de la tribunal. Dar le-a luat ceva: mătușa ta a dispărut acum niște luni.

Mătușa Luci. Brusc, i-a revenit în minte o amintire, proaspătă ca acea dimineață pe malul mării. Ea avea vreo cinci sau șase ani, dar scena era vie, de parcă s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă. Rochia cu flori mov, din același material cu al rochiei lui Lucie. Mătușa era încă tânără, trebuie să fi avut douăzeci de ani sau puțin peste, și alergau împreună pe plajă, râzând și fugărindu-se reciproc. Luci avea părul blond-închis și ochii mai albaștri ca albastrelele, la fel ca ea, și același mod de a râde. Dintr-odată, Sylvia și-a dat seama că la vremea respectivă, când era mică, era foarte legată de mătușa ei. I se părea aproape că îi aude vocea – *Haide, Sylvie, aleargă, mai repede!* –, că îi simte mirosul pielii, atingerea pielii ei când întindea brațul lângă al ei ca să vadă care dintre ele era mai bronzată. Și apoi mătușa ei care o lua în brațe, ea care urla de fericire și o ruga pe mătușă să o mai arunce o dată în apă.

– Sylvia! Holger a smuls-o din visarea ei cu ochii deschiși. Ești bine?

Ea s-a frecat la ochi cu dosul palmei.